

B u d a p e s t

Pf. 773

1535

Tisztelt Főtitkár Úr !

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV / 2976-5 / 2015
Érkezett:	2016 FEBR 05. Személyes beadvány
	1 4

A fenti hivatkozási számon nyilvántartásba vett beadványunkhoz csatolás végett megküldöm a Kúriának a [REDACTED] résztulajdonosa ügyében 2015. december 10.-én kihirdetett és 2016. január 22.-én átvett ítéletének másolati példányát. Az ügy tárgya szintén igazgatási szolgáltatási díj időarányos visszatérítésére vonatkozó kereset volt.

A Kúria ítéletében megállapítja, hogy a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Központi Hivatala (jelenleg: Központi Irányítás) Szerencsejáték Felügyeleti Főosztálya (továbbiakban: NAV SZF) üzemeltetéssel kapcsolatos járulékos kérdésben, igazgatási szolgáltatási díj tárgyában hozta meg határozatát, ami nem tartozik a szerencsejáték szervezéséről szóló 1991. évi XXXIV. törvény (továbbiakban: Sztjt.v.) 7/A.§ (2) bekezdése hatálya alá, tehát a fellebbezési jog kizárása eljárási hiba – azaz az igazgatási szolgáltatási díj időarányos visszatérítésére vonatkozó kérelem elutasítása ellen közigazgatási úton kellett volna jogorvoslatot biztosítani.

Ezt a megállapítást a [REDACTED] Kft. ügyében – mely szintén igazgatási szolgáltatási díj időarányos visszatérítésére vonatkozott – az I. fokon eljáró bíróság már megtette, de a NAV SZF fellebbezése alapján a Fővárosi Törvényszék a végzést hatályon kívül helyezte, a fellebbezésnek helyt adott. Bár mint felperes (és jogi képviselője is) ezzel egyáltalán nem értettünk egyet, más ügyekben erre nem hivatkoztunk, mivel volt egy jogerős II. fokú törvényszéki döntés, melyre az I. fokú bíróság – ha másként nem, az alperes indítványa alapján – más kereset esetén is hivatkozni fog (tehát felesleges látszott az I. fokú végzésre történő hivatkozás). A Kúria döntése szerint ez az eljárási hiba az ügy szempontjából nem releváns (gondolom, feltételezi, hogy a II. fokú hatóság is elutasítaná a kérelmet), de a jogorvoslatához való jog magába foglalja azt a lehetőséget is, hogy a közigazgatási úton történő jogorvoslati lehetőségek kimerítését is biztosítani kell az ügyfélnek.

Jelen döntés alapján a helyzet mégis „módosult”, mert a legfőbb bírói fórum is arra az álláspontra helyezkedett, hogy az igazgatási szolgáltatási díj időarányos visszaigénylésére vonatkozó döntés ellen biztosítani kell a közigazgatási úton történő jogorvoslat lehetőségét (teljesen mindegy, hogy az milyen eredménnyel zárul a kérelmező vonatkozásában). A döntés alapján felmerül annak lehetősége (sőt csak ez az egy út van), hogy az eljárást ismét le kell folytatni, biztosítva a közigazgatási jogorvoslat lehetőségét, azaz a fellebbezési jogot a NAV SZF első fokú döntése ellen. Ez megoldás megfelel annak az eljárási rendnek, amikor más ügyekben a befizetett tételes adó visszaigénylését kértük, s az I. fokú adóhatósági döntés ellen közigazgatási úton is volt lehetőség jogorvoslatot kérni a II. fokú adóügyi hatóságtól.

Más oldalról megközelítve a kérdést: valamennyi közigazgatási és bírósági döntés arra hivatkozott, hogy azért nincs lehetőség az igazgatási szolgáltatási díj visszatérítésére, mert az Szjtv.-t módosító 2012. évi CXLIV. tv. (továbbiakban: Módtv.) nem rendelkezett e kérdésben. A közigazgatási fellebbezés útján a NAV SZF felettes hatósága – a NAV-t irányító Nemzetgazdasági Minisztériumi Államtitkár – világos értelmezést adhat ki azzal kapcsolatosan, hogy a Módtv.-el beiktatott 40/A.§ (2) bekezdésének szabálya az Szjtv.-nek a betiltás előtti napon hatályos szövege és az Szjtv. végrehajtására kiadott 32/2005.(X.21.) PM rendelet 51.§-a alapján az alperes NAV SZF eljárásának másként kellett volna lefolytatódnia (nem egy internetes felhívás a betiltást tudtul adó intézkedésről – ez nem értelmezhető a Jó Közigazgatás Európai Unió elveinek fényében).

Tehát nem teljesen hiábavaló a közigazgatási jogorvoslati út biztosításának lehetősége.

A Kúria jogerős döntésére figyelemmel indítványozom, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság foglaljon állást az Szjtv. 7/A. § (2) bekezdésének értelmezése tárgyában is, s állapítsa meg, hogy a korábbi hasonló tartalmú eljárások – melyek, azaz igazgatási szolgáltatási díj időarányos visszaigénylésére irányultak – nem feleltek meg az Szjtv. szabályozásának, s így sértették a tisztességes eljáráshoz (egy internetes felhívás nevezhető-e közigazgatási eljárási cselekménynek?), illetve a jogorvoslatihoz való jogosultságunkat – tehát az eljárásokat ismételtelen le kell folytatni.

Egyéb tekintetben továbbra is fenntartjuk indítványunkban foglaltakat, azaz azt az álláspontunkat, hogy az igazgatási szolgáltatási díjat a kérelmező a hatósági eljárás lefolytatásáért, az engedélyezett tevékenység ellenőrzéséért (figyelemmel kíséréséért) fizeti meg, tehát annak a hatóság által végzett tevékenységgel ellentételezettnek kell lennie. Ezt az álláspontunkat támasztja alá a panaszunk kiegészítéseként is idézett az Európai Parlament és a Tanács 2002/20/EK irányelve (2002.március 7.) az elektronikus hírközlő hálózatok és az elektronikus hírközlési szolgáltatások engedélyezéséről („Engedélyezési irányelv”). Bár az irányelv hírközlési tevékenység engedélyezéséről szól, de preambuluma és konkrét szabályai is általánosságban foglalkozik az igazgatási szolgáltatási díj kérdéseivel – s analógia iuris alapján jelen ügyben is alkalmazható szabályokról van szó.

Csatolom a Kúria Kfv. V. 35.877/2014/16. számú ítéletének másolatát.

B u d a p e s t, 2016. február 4.

Tisztelettel:

A large black rectangular redaction box covering the signature area of the document.

Melléklet: 3 lap